

Sygn. akt II W 177/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Frączek

Protokolant: Ewa Dziejma

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16.06.2016 roku, 22 grudnia 2016 roku, 29 stycznia 2018 roku i 16 marca 2018 roku

sprawy przeciwko:

P. S.

synowi A. i T. z d. P.

urodz. (...) w E.

obwinionemu o to, że:

w dniu 19 kwietnia 2016 roku około godziny 09:38 na trasie K61 na odcinku M. – B. gm. R., woj. (...) kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 39 km/h jadąc z prędkością 129 km/h w miejscu gdzie dozwolona dopuszczalna prędkość wynosi 90 km/h,

tj. o czyn z art. 92a kw

1. Obwinionego P. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 300,- (trzystu) złotych.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,- (trzydziestu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w sprawie w kwocie 120,- (stu dwudziestu) złotych oraz kosztami opinii biegłego w wysokości 750,36 (siedmiuset pięćdziesięciu 36/100) złotych.

Sygn. akt II W 177/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 19 kwietnia 2016 roku W. K. (1) i K. S., funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w G., pełniąc służbę patrolową dokonywali pomiaru prędkości na trasie K-61 na odcinku M. – B.. Około godz. 9:38 W. K. (1) zauważył samochód marki B. o nr rej. (...), który poruszał się z nadmierną prędkością. W związku z tym dokonał pomiaru prędkości pojazdu miernikiem laserowym (...) 20-20 100 LR. Urządzenie wykazało, że pojazd poruszał się z prędkością 129 km/h w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 90 km/h. Odległość pomiaru wynosiła

427,7 m. Użyte do dokonania pomiaru urządzenie posiadało aktualne świadectwo legalizacji ponownej. Kierującym pojazdem okazał się P. S..

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

- 1) częściowo na podstawie wyjaśnień obwinionego k. 21 odw,
- 2) zeznań świadków:
  - a) W. K. (2) k. 22,
  - b) częściowo na podstawie zeznań T. S. k. 53 odw,
- 3) notatki urzędowej z interwencji k. 1,
- 4) świadectwa legalizacji ponownej k. 2,
- 5) Instrukcji obsługi miernika laserowego (...) 20-20 100LR k. 26, 30-49,
- 6) opinii biegłego k. 87-95.

P. S. będąc słuchany jako obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia w sprawie (k. 21 odw).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy obwinionego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą w zakresie, w jakim zaprzecza przekroczeniu prędkości mimo, że ich prawdziwość potwierdziła matka obwinionego. W pozostałym zakresie obwiniony nie przeczy, że w dniu objętym zarzutem kierował pojazdem B. o nr rej. (...).

Z zeznań **T. S. (k. 53 odw)** wynika, iż w dniu kontroli drogowej obwiniony został uprzedzony przez innych kierowców przez CB radio o kontroli drogowej dokonywanej na trasie w kierunku A.. Po zatrzymaniu P. S. był przekonany, że chodzi o sprawdzenie jego stanu trzeźwości. Był zdziwiony, iż policjant zarzuca mu przekroczenie prędkości dopuszczalnej poza obszarem zabudowanym. T. S. nie umiała podać prędkości z jaką jechał jej syn, gdyż siedziała z boku, jako pasażer. Twierdziła także, że przed samochodem syna jechały inne pojazdy, które syn wyprzedzał. Ciężarówki jechały z prędkością 70-80 km/h. na drodze znajdowały się także inne pojazdy, które jechały w przeciwnym kierunku.

W ocenie Sądu zeznania matki obwinionego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Jako osoba najbliższa dla P. S. T. S. jest zainteresowana w tym, aby składać zeznania na jego korzyść.

Wyjaśnienia obwinionego oraz zeznania jego matki stoją w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariusza Policji **W. K. (1)**.

Z zeznań ww. funkcjonariusza **(k. 22)** oraz **treści notatki urzędowej z interwencji (k. 1)** wynika, że w dniu 19 kwietnia 2016 roku W. K. (1) pełniąc służbę, około godz. 9:38 podczas obserwacji ruchu kołowego na statycznym punkcie kontroli pomiaru prędkości na trasie K-61, na odcinku M. – B., zauważył pojazd, który poruszał się z nadmierną prędkością. W związku z czym dokonał pomiaru prędkości pojazdu miernikiem laserowym (...) 20-20 100 LR. Urządzenie wykazało, że pojazd poruszał się z prędkością 129 km/h w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 90 km/h. Odległość pomiaru wynosiła 427,7 m. Pojazd, którego prędkość zmierzono to B. o nr rej (...). Kierującym okazał się P. S.. Po zatrzymaniu kierującego W. K. (1) okazał mu prędkość zarejestrowaną przez urządzenie oraz odległość, w jakiej dokonano pomiaru. Kierujący skorzystał z prawa do odmowy przyjęcia mandatu karnego kredytowanego. Nie wskazywał żadnego powodu, dla którego odmawia przyjęcia mandatu oświadczając, że ma takie prawo i chce iść do sądu. Funkcjonariusz podkreślał, że przed samochodem kierowanym przez obwinionego

nie było innych pojazdów. Za pojazdem poruszały się inne auta, jednakże w znacznej odległości. W kierunku przeciwnym do kierunku jazdy obwinionego także nie poruszały się inne pojazdy. W. K. (1) podkreślał, że w pobliżu miejsca, skąd dokonywał pomiaru znajdują się bariery jednakże znajdowały się w odległości ok. 3 m od miejsca pomiaru i nie znajdowały się na torze badania prędkości pojazdu. Ponadto laserowy miernik prędkości, jeżeli napotka przeszkodę, to nie dokonuje pomiaru. Świadek przyznał, że kierował miernik w maskę pojazdu, a nie w tablicę rejestracyjną. Urządzenie jednakże wykazuje błędy pomiaru oznaczając każdy z błędów odpowiednim kodem. W wypadku przedmiotowego zajścia, nie wykazało żadnego błędu.

Zdaniem Sądu zeznania policjanta zasługują na obdarzenie ich wiarą. Świadek nie znał obwinionego, nie miał interesu w tym, aby składać zeznania na jego niekorzyść. Jak wskazywał, był zdziwiony reakcją obwinionego, który nie miał zastrzeżeń ani do miejsca dokonywanego pomiaru, ani sposobu dokonania pomiaru, jednakże nie chciał przyjąć mandatu karnego oświadczając, że ma takie prawo oraz, że chce skierowania sprawy do sądu. O szczerości zeznań świadka świadczy i fakt, iż przyznał, że pomiaru prędkości dokonał w sposób odmienny niż nakazuje instrukcja obsługi laserowego miernika prędkości, gdyż skierował wiązkę lasera nie na tablicę rejestracyjną, ale na maskę pojazdu.

Jak wynika z instrukcji obsługi miernika prędkości (...) 20-20 100 LR (**k. 26 płyta z instrukcją, instrukcja w formie wydruku k. 30-49**), w celu wykonania pomiaru prędkości za pomocą laserowego miernika prędkości należy wycelować przyrząd w obszar tablicy rejestracyjnej pojazdu i nacisnąć spust, po czym po usłyszeniu brzęczenia o niskiej częstotliwości trzymać naciśnięty spust i cały czas celować w wybrany obszar do czasu usłyszenia dźwięku, przy czym dźwięk o wysokiej częstotliwości oznacza, że pomiar został dokonany poprawnie, a pojedynczy ton o niskiej częstotliwości świadczy o tym, że wystąpił błąd (k. 41 odw).

Przyznanie przez funkcjonariusza Policji, iż w czasie dokonywania pomiaru nie zastosował się do instrukcji obsługi laserowego miernika prędkości w powyższym zakresie stało się podstawą do uwzględnienia wniosku obrońcy obwinionego i spowodowało dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów J. T. celem udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy wykonanie pomiaru prędkości urządzeniem U. (...) -20 100LR w ten sposób, że promień wiązki świetlnej jest skierowany na maskę samochodu a nie w obszar tablicy rejestracyjnej, tak jak to wynika z instrukcji obsługi tego urządzenia (strona 23 instrukcji), powoduje nieprawidłowości w wyświetlonej na ekranie prędkości mierzonego pojazdu (k. 53 odw).

Jak wynika z **opinii biegłego (k. 87-95)**, przyrząd U. jest dość trwały. Przy uruchomieniu wykonuje on serię testów diagnostycznych. W przypadku z zakończenia tych testów niepowodzeniem przyrząd uniemożliwia wykonanie pomiarów. Wskazane testy nie są w stanie zweryfikować wszelkich niesprawności, jednak występowanie innych problemów z przyrządem objawiałoby się albo brakiem możliwości dokonania pomiarów (próby pomiarów zakończone komunikatem błędów lub brakiem wyniku) albo wynikami pomiarów nie pasującymi do obserwowanej wizualnie prędkości przemieszczania się mierzonych pojazdów. Biegły stanął na stanowisku, że skoro z materiału dowodowego nie wynika, aby przed wykonaniem pomiaru dokonano sprawdzenia celownika urządzenia, to celownik mógł być przestawiony. Mimo tego stanął na stanowisku, iż jeżeli przyjąć za prawdziwe twierdzenia świadka W. K. (1), że przed samochodem obwinionego oraz w przeciwnym kierunku do jego kierunku jazdy nie znajdowały się inne pojazdy, to kierowanie wiązki miernika laserowego w maskę pojazdu nie powoduje błędnego pomiaru prędkości. Jak wskazał biegły, skoro pomiar został dokonany z odległości 427,7 m, to dla takiej odległości wiązka pomiarowa urządzenia miałaby średnicę ok. 128 cm. Tym samym skierowanie jej w maskę pojazdu i tak byłoby skierowaniem jej na tablicę rejestracyjną. Instrukcja obsługi miernika UL zaleca kierowanie wiązki pomiarowej w tablicę rejestracyjną, gdyż ta jest pokryta materiałem, który dobrze odbija światło, a więc także wiązkę pomiarową przyrządu. Tym samym umożliwia uzyskanie szybszego wyniku pomiaru oraz zwiększenie skutecznego zasięgu pomiaru. Skierowanie wiązki pomiaru w maskę pojazdu jest często kontestowane, gdyż źródła internetowe donoszą o efekcie poślizgu, który miałby powodować błędne wyniki pomiaru w takim wypadku. Od lat nikomu nie udało się zademonstrować go w praktyce. Nie wynika on także z fizyki oraz właściwości urządzenia. Jak podnosił biegły, gdyby Sąd dał wiarę wersji sytuacji na drodze przedstawianej przez mierzącego (brak innych pojazdów), to kluczowym dla oceny pomiaru było ustalenie, czy z miejsca prowadzenia kontroli (punktu kontroli) była odpowiednia widoczność drogi w odległości pomiaru czyli 427,7 m oraz czy pomiaru dokonano pod kątem nie większym niż $5,74^\circ$ (maksymalny dopuszczalny kąt pomiaru dla

przyrządu). Niezapewnienie któregokolwiek z tych dwóch warunków czyniłby sporny pomiar niemiarodajnym. Mając na uwadze, że Sąd nie zażądał sporządzenia kompleksowej opinii biegły stanął na stanowisku, jak wyżej wyrażone.

W ocenie Sądu opinia biegłego rozwiązała wątpliwości, że dokonanie pomiaru tak jak wskazał W. K. (1), czyli skierowanie wiązki pomiarowej urządzenia na maskę pojazdu, a nie na obszar tablicy rejestracyjnej, nie miało znaczenia dla prawidłowości pomiaru. Oczywiście jest, że w tym zakresie opinia biegłego zasługuje na to, aby podzielić argumenty w niej zawarte. Zarazem Sąd zdumiewa fakt, iż biegły starał się zmusić organ procesowy do rozszerzenia zakresu opinii (pismo z k. 78) argumentując, że działanie takie jest uzasadnione i wynika z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 35/04. Jakkolwiek Sąd nie kwestionuje, że we wskazanym wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że cyt: „Pozycję procesową biegłego wyznacza przy tym szereg szczegółowo unormowanych przez ustawę procesową uprawnień i obowiązków, m.in.: prawo obecności przy czynnościach dowodowych, otrzymania materiałów dowodowych, przeglądania akt sprawy, inicjatywy w poszukiwaniu dowodów, swoboda doboru metod i środków badawczych, prawo wzmożonej ochrony prawnej, składania zażaleń, obowiązków stawiennictwa, złożenia przyrzeczenia, bezstronności, zachowania tajemnicy, osobistego i sumiennego prowadzenia badań oraz kluczowy obowiązek sporządzenia opinii na piśmie lub złożenia ustnej opinii do protokołu w terminie wyznaczonym przez organ procesowy”, to jednakże – zdaniem Sądu – inicjatywa taka nie może abstrahować od okoliczności danej sprawy.

W sprawie obrońca obwinionego żądał najpierw powołania biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów na okoliczności:

- czy pozycja funkcjonariusza w chwili dokonywania pomiaru gwarantowała prawidłowe wykonanie tego pomiaru. (chodzi o kąt z jakiego było dokonywane badanie),
- czy urządzenie, którym wykonywane było badanie w postaci (...) 20-20 100LR w przypadku wadliwego wykonania badania prędkości sygnalizuje o tym na swoim wyświetlaczu odpowiednim komunikatem,
- czy urządzenie to w przypadku wadliwie ustawionego celownika sygnalizuje na swoim wyświetlaczu błąd podczas wykonywania pomiaru prędkości,
- czy i w jaki sposób urządzenie U. sygnalizuje lub wskazuje zachowanie zbieżności promienia wizjera z promieniem lasera,
- czy wykonanie pomiaru prędkości w przedmiotowej sprawie i w podawanej przez obwinionego okolicznościach urządzeniem U. daje gwarancję uzyskania prawidłowego odczytu prędkości mierzonego pojazdu (k. 22).

Wniosek ten nie został uwzględniony, gdyż – w ocenie Sądu – opinia taka nie miałaby znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Na ostatniej rozprawie obrońca obwinionego żądał uzupełnienia opinii po uprzednim uzyskaniu informacji z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w G. określonych przez biegłego na k. 78 akt sprawy. Wniosek ten także nie został uwzględniony - na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw - jako zmierzający do przewlekłości postępowania.

Odnosząc się do ww. wniosków – należało zauważyć, że zgodnie z treścią art. 194 kpk (stosowanego odpowiednio w sprawach o wykroczenia art. 42 § 1 kpw), o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wydaje się postanowienie, w którym należy wskazać:

1) imię, nazwisko i specjalność biegłego lub biegłych, a w wypadku opinii instytucji, w razie potrzeby, specjalność i kwalifikacje osób, które powinny wziąć udział w przeprowadzeniu ekspertyzy;

2) przedmiot i zakres ekspertyzy ze sformułowaniem, w miarę potrzeby, pytań szczegółowych;

3) termin dostarczenia opinii.

To organ procesowy decyduje ostatecznie o zakresie opinii i inicjatywa wykazywana przez strony co do zakresu opinii albo wykazywana przez biegłego, nie może zmieniać faktu, iż to na organie procesowym ciąży obowiązek określenia zakresu żądanej opinii. Zdaniem Sądu nie było podstaw do rozszerzania zakresu żądanej opinii. Zasięgnięcie opinii w zakresie jak domagał się tego obrońca obwinionego oraz biegły byłoby uzasadnione tylko wówczas, gdyby udowodnić, że funkcjonariusz Policji dopuścił się błędów przy dokonywaniu pomiaru innych niż ten, do którego przyznał się świadek. Obrońca obwinionego nie wykazał, aby postępowanie świadka w czasie dokonywania pomiaru naruszało wymogi instrukcji użytkowania miernika laserowego inne niż ten błąd, do jakiego przyznał się W. K. (1). Jak wynika z zeznań W. K. (1), użyty przez niego do dokonania pomiaru laserowy miernik prędkości nie sygnalizował żadnych błędów w pomiarze. Z treści instrukcji obsługi przedmiotowego urządzenia wynika, iż w przypadku wykrycia błędnego pomiaru (niezależnie od przyczyn jego powstania) przyrząd wyświetla kod błędu, zamiast wyniku pomiaru prędkości. W instrukcji wymienione są możliwe błędy i ich kody. Błędy te przykładowo dotyczą sytuacji, gdy cel nigdy nie został namierzony, a więc gdy cel pomiaru jest za blisko, bądź poza zasięgiem przyrządu, sytuacji gdy nastąpiło niewłaściwe celowanie, tj. gdy wiązka promieniowania laserowego przemieszcza się po celu (zły sposób trzymania przyrządu), bądź też się z niego zsunie, gdy nastąpi detekcja sygnału zakłócającego pracę (czyli gdy nie możliwe jest namierzenie celu), gdy za wysoka jest temperatura otoczenia albo jest ona za niska, ewentualnie wówczas, kiedy wystąpił błąd kalibracji. Z instrukcji tej wynika także, że w sytuacji, gdy jakkolwiek obiekt przesłoni wiązkę laserową podczas trwania pomiaru, to zgłoszony zostanie komunikat o błędzie. Instrukcja wyjaśnia także co oznacza efekt kosinusowy, który jest "sprzymierzeńcem kierowcy". Wskazuje, że wykonanie pomiaru z pobocza drogi powoduje, że urządzenie zaniża pomiar prędkości, gdyż w rzeczywistości prędkość, z jaką porusza się pojazd jest większa niż wykazywana przez urządzenie, przy czym efekt kosinusowy zmniejsza się wraz ze wzrostem odległości celu. Instrukcja wskazuje, że w celu zmniejszenia efektu kosinusowego należy minimalizować kąt poprzez ustawianie przyrządu blisko drogi (z zachowaniem podstawowych zasad bezpieczeństwa) oraz wykonywać pomiar prędkości z dużej odległości.

W świetle ustalenia, że laserowy miernik prędkości, którym posłużył się w dniu dokonania pomiaru W. K. (1) miał aktualne świadectwo legalizacji ponownej (**k. 2 akt sprawy**) nie sposób podzielić poglądu prezentowanego przez obrońcę obwinionego, że skoro zachodzi sprzeczność pomiędzy wyjaśnieniami obwinionego, zeznaniami jego matki a zeznaniami funkcjonariusza Policji, to w takim wypadku należy zasięgnąć opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów celem ustalenia okoliczności o jakich mowa na k. 22 i 78 akt sprawy. O tym, iż w istocie wnioski dowodowe w tym zakresie zmierzają do przewlekłości postępowania świadczy fakt, iż żądano ustalenia przez biegłego okoliczności, o jakich mowa w instrukcji np. ustalenia czy pozycja funkcjonariusza w chwili dokonywania pomiaru gwarantowała prawidłowe wykonanie tego pomiaru. Oczywiście jest i wynika to z instrukcji, że skoro policjant nie stał na środku drogi to wykonany pomiar zaniżał rzeczywistą prędkość pojazdu. Odpowiedź na pytanie, czy urządzenie (...) 20-20 100LR w przypadku wadliwego wykonania badania prędkości sygnalizuje o tym na swoim wyświetlaczu odpowiednim komunikatem jest zawarta w instrukcji. Żądanie ustalenia, czy wykonanie pomiaru prędkości w przedmiotowej sprawie i w podawanej przez obwinionego okolicznościach urządzeniem U. daje gwarancję uzyskania prawidłowego odczytu prędkości mierzonego pojazdu, czego także domagał się biegły, jest niezrozumiałe i także było działaniem zmierzającym do przewlekłości postępowania. Żądania takie byłyby uzasadnione, gdyby ustalić, że poza błędnym skierowaniem wiązki pomiarowej na maskę pojazdu funkcjonariusz dopuścił się także innych błędów przy pomiarze. Skoro nie wykazano zaistnienia żadnych innych błędów poza skierowaniem wiązki pomiarowej w obszar maski pojazdu a nie tablicy rejestracyjnej, to brak było podstaw do żądania sporządzenia przez biegłego opinii w zakresie żądanym przez obrońcę obwinionego albo w zakresie wskazywanym przez biegłego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przypisanie obwinionemu popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu o znamionach określonych w art. 92 a kw – jak to określono w pkt. 1 wyroku.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami art. 33kw.

Sąd uznał, że szkodliwość społeczna czynu, jakiego dopuścił się obwiniony, jest duża. Wpływ na taką ocenę ma zachowanie się obwinionego, lekceważącego podstawową zasadę kształtującą bezpieczeństwo na drogach. Obwiniony nie stosował się do obowiązku przestrzegania administracyjnie dopuszczalnej prędkości poruszania się poza obszarem zabudowanym w sytuacji, kiedy w okresie ostatnich dwóch lat przed dniem 19.04.2016 roku był już dwukrotnie karany mandatowo za identyczne wykroczenie, zaś po zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia ponownie popełnił wykroczenie nie stosując się do podwójnej linii ciągłej (**por. treść wykazu ukarań za wykroczenia p-ko bezpieczeństwu w komunikacji k. 10 i 75**). Okolicznością łagodzącą jest, że kierujący dopuścił się wykroczenia w okolicznościach, w jakich ruch na drodze nie był duży, skoro nie było pojazdów przed jego autem, jak również z przeciwnego kierunku jazdy nie poruszały się inne pojazdy.

Kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art.33 kw Sąd stanął na stanowisku, że mając na uwadze wychowawcze cele kary oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej, dla zrealizowania tych celów niezbędne było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w kwocie 300 zł. Kara ta uwzględnia możliwości majątkowe obwinionego, który jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochód rzędu 5000 zł miesięcznie.

O kosztach rozstrzygnięto na zasadzie art. 119 § 1 kpw, art. 118 § 1 pkt. 1 kpw, § 2 i 3 pk. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467), zaś o opłacie na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983r, Nr 49, poz.223 ze zmianami). O kosztach opinii biegłego rozstrzygnięto, jak w postanowieniu tut. Sądu z dnia 26.03.2018 roku.

Nie będzie omawiany jako niemający znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego, kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiaru kary dowód w postaci zaświadczenia z systemu PESEL – SAD k. 13-14.